

ВЕСНЯНІ СИГНАЛЬНИКИ: КРОКУСИ

Щойно сходить сніг, починається весняний хаос. Усім кудись треба, усі мають нагальні клопоти, кожен біжить, поспішає. Гомін, гамір, безлад. Там товкотнеча, тут не розминутися. І що б то було, якби не сигнальніки!

Над ще не прогрітою як слід після лютневих морозів темною землею здіймають вони свої яскраві короги: фіолетові, жовті і білі. Повертаються

додому з вирію перші качки і гуси, бачать сигнал – майорить фіолетове знаменце: *усе гаразд, можна на озеро сідати*; спускаються на воду втомлені птахи, відпочивають, дякують за вказівку. За ними летять другі – помічають яскравий жовтий – *тут уже зайнято, на другому озері, що за лісом, чекає на вас і простір, і прихисток*; линуть далі ї собі знаходять гостинне плесо. З'являється перша ластівка, зустрічає її зблиск білий – *раді тебе вітати!* із поверненням; і починає ластівка двері теплу.

Пробуджуються перші бджоли, важко струшують із крилець рештки зимового сну. Куди ж летіти за нектаром? – У березовому гайку дружно піднялися проліски – підказують зблиски жовтого. Ведмежатко мале поперед мами з барлогу викотилося, поки ненька вилізла – була б уже і не знайшла його,

якби не сигнал білий: *у балці березовій ваш бешкетник*. Мурахи туди, ховрашки сюди – регулюють рух фіолетові вогники.

Води! Води! – накликають спросоння верби й вільхи. Швидкий умовний знак фіолетовим до неба – і вже мчить до спраглих важка дощова хмара: прилетіла, узялася їх напувати... У малих жабенят лапки померзли – покликали жовтими вогнями

сонце, підігріло воно калюжі – плюскочуться голопузі, кумкають, хто ще не прокинувся, тому про весну розповідають, надвір викликають. Вітер березневий надто розігнався – мигнув зблиск білий, і трохи стихив сердега свій натиск, притримав запал, розігнулися похилені лози.

Олені стежкою пройшли, кабани навпростець через поле промчали, конвалії відчували, що саме час свої списики витикати – усе це складним візерунком фіолетово-жовто-білих пелюсток узгоджено.

Малий каштанчик, перекинутий догори черевом, потягнувся

корінчиком углиб землі. Перша гроза добряче всіх струсонула. Жайворонок натягнув між небом і землею дзвінку срібну нитку. Ніхто не схибив, не заблукав, у дорозі не збився – усі за допомогу яскравим регулювальникам удячні.

Розійшлись усяк на своє місце, зайнялися своїми справами, – спала напруга, запанував лад – аж якось непомітно зникли фіолетові, жовті й білі тендітні квіти... Ефемерне життя їхнє, та не ефемерне діло.

Авторка щиро дякує за квітковий подарунок і натхнення учням 4-А і 4-Б класів Полтавської ЗОШ № 28 та їхнім учителям Наталії Миколаївні Власенко і Галині Олексіївні Воронцовій (березень 2017 року)